

(24)

DECLARATIO
CONSILII
EXERCITÛS
SCOTICANI,
AD FRATRES
ANGLOS;

Per Ordinum Regni Delegatos;
IMPERATOREM, Proceres,
reliquosq; Exercitûs Ductores

EDINBURGI,
Excudebat ROBERTUS BRYSON,
ad Insigne JONÆ. 1640.

DECLARATIO

SCOTTICAN

SCOTTICAN

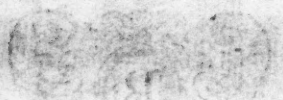
AND PRATRES

ANGLOS

THE DISTRICT OF THE DISTRICT

THE DISTRICT OF THE DISTRICT

THE DISTRICT OF THE DISTRICT

THE DISTRICT OF THE DISTRICT

THE DISTRICT OF THE DISTRICT

THE DISTRICT OF THE DISTRICT

Declaratio Consilii

Exercitûs

SCOTICANI,

AD FRATRES

ANGLOS;

Per Ordinum Regni Delegatos ;

IMPERATOREM, Proceres, reli-
quosq; Exercitûs Ductores.

Oribus ita comparatum est, ut acti-
ones etiam præstantissimas, hone-
stissimo hominum consilio susce-
ptas, præsentissimâ Dei manu, o-
mnibusque conspicuâ providentiâ
gubernatas, etli prudentioribus,
pieq; sagacibus approbatas, cœca
tamen hominum malefactorum
suspiciones in peiorem semper partem raptant, impor-
tunæ cavillantium censuræ viam ubiq; aut inveniētes
aut facientes repræhendant, imperitorum denique oci-
umque amplexorum securitas damnet; præsentim verò

pravorum improbitas ; quibus nihil unquam placere potest, nequidem quæ Deo maximè placent, & in quibus se omnium conscientijs probare homines studiosissimè contendunt, quique inter duas sarcinas procubantes Templum nunquam exadificatum, religionem nunquam instauratam, quam aut consiliis suis in rebus terrenis aucupandis reinoram, aut securitati in iisdem possidendis molestiam ullam objectam malunt. Populus Dei ex *Aegyptiaca servitutis ergastulis olim assertus, Ecclesia per sanguinem filii Dei redempta, cultus Christianus per ipsius ministros passim disseminatus, idemque à Romana superstitione vindicatus, immensa illa & stupenda Dei opera acerbissimas impiorum odiosissimè recalcitrantium calumnias non effugerunt.*

Enimverò, sive tam eximii operis, in quo moliendo Deus nostro hæcenus ministerio uti dignatus est, conditionem & ingenium spectemus, sive impietatis nusquam nobis hucillque non adversantis pertinaciam recordemur, nisi equi aut muli instar mentis expertes esse volumus, contradictionem peccatorum expectare debemus ; ut quicquid infernus parturire, quicquid hominum improbitas ventilare possit, illud omne ad odium nobis & causæ quam propugnamus divinæ, cum apud omnes, tum maxime vicinos fratresq; nobis longe charissimos conciliandum, in medium proferatur. Ingressum nostrum in Angliam infamabunt, quasi hostilia omnia meditemur, neque aliud ab ibitio nostrum fuerit consilium, quam ut obrecto Religionis & Libertatis publicæ velo, Anglorum bona ad nosmetipsos locupletandos occupemus. Quinquam qui prudenti moderatoq; iudicio secum perpenderit, quanto cum obsequio per tot annos ante exortos nuper tumultus publicè morigerari vixerimus,

mus, quam constanter tot editis libellis assertoriis & declaratoriis hostiliter invadendi consilium à conscientia nostra removerimus, & ex animo nos execrari universo terrarum orbi nuper testatum fecerimus, quam cupidè pacem semper petierimus, quam libentibus animis, minimam etiam spem amplexi Religionis & legitimæ libertatis fruendæ, arma sumpta, non iniquissimis conditionibus statim abjecerimus; hæc quisquis æquâ staterâ pensitaverit, longè firmiora consilii nostri argumenta esse deprehendet, quam ut ea omnes omnium malevolorum technæ & calumniæ minimum labefactare possint.

Neque quæ deinceps intervenire ab hoc perpetuo proposito nos averterunt: Quinimmo nobis animum magis etiam obfirmârunt. Pontificiorum sanè in eoregno, Prælatorumque, & hominum episcopalium, qui ut Ecclesia & Respublica nostra funditus extirperetur omni conatu & antehac ambibant, & hodie moluntur, ea est adversum nos injuriarum atrocitas, ut de iis non aliter nos quam de hostibus, & Dei & nostris sentire merito ipsi expectare debeant: Boni tamen *Angliæ* cives, ipsumque adeo regnum universum, cum plurimis antehac benevolentiae testimoniis nos arctissimè sibi devinxere, tum illo imprimis, quo & amplissimam sibi gloriæ apud omnes gentes accessionem peperere, & propiore affectu pietatis sibi conciliatos maximo authoramento tenent obstrictos, cujus beneficii, & ipsi,

Et nati natorum, & quæ nascentur ab illis memoriam usurpabimus, & constanti prædicatione ad omnem æternitatem transmittemus: quod cum Secretioris Concilii *Anglicani* Senatus falsis relationibus temerè credens, vim adversus nos decrevisset; cum *Hiber-*

ni in Comitibus & corpora sua & fortunas ad bellum in nos subsidium detulissent; cum omnes consiliorum machinæ ad eam causam promovendam admoventur, cum ex auctoritate regia publicæ declarationes editæ, cum in hunc ipsum finem Comitibus in Anglia indicta essent, cum in omnibus curiis pro concione perduelles nos denunciassent, ea tamen fuerit augusti illius Comitiorum confessus prudentia & gravitas, ea iustitia (cum æterno eorum honore prædicanda) ut nullis minis, nullis terroribus, nullis pollicitationibus, nullius spei delinimentis ad bellum aut pecuniarum subsidium adversus nos decernendum induci potuerint: quin e contra & sermonibus & querimoniis, paria nobiscum gravamina deprecantes, ad nostræ causæ patrocinium accesserint.

Hoc recenti beneficio longè amplissimo ita nostros affectus obstrinxerunt, ut quæcumque vires essent nostræ, cum nobis ad summam ingratitude nihil reliquum facere videremur, tum iustissimam ab irato Deo vindictam expectaremus, si gentem publicè nobis tam amicam in re minima violemus. Atque in hac benevolentia professione non exiguam gratiæ partem inclytæ civitati *Londonensi* deferimus, quæ oppugnantibus quantumvis Regis & aulæ corruptoribus in sinu suo degentibus, & seditionis classicum nunquam non incinentibus, constantissimo tamen erga Religionem & communem utriusque regni tranquillitatem studio tot rebus probato eximia pietatis gloriam jure promeruerit.

Quod si hæc officii nostri publicè testata conscientia bonis *Angliæ* civibus plenè non satisfaciatur, nos & hic publice universis deferimus. & privatim singulis, quibus postulare visum erit, deferemus augustum sanctissimi jurisjurandi sacramentum, magnum tremendi Jehovæ
(quem

(quem expeditioni nostræ benedicturum speramus) nomen religiosè attestati, nihil hostile nos ausuros, in nulum rapinâ grassaturos, ad prælium nisi coactos non descensuros : quam necessitatem ut à Pontificiorum Prælatorumque factione expectemus, bonos tamen cives, virosque pios, purioris religionis, honoris regii, publicæq; libertatis amantes tale nihil molituros sperare jubet, & charitatis ratio, suspensionem sine conscientia demeriti averfantis, & prudentiæ, communem utriusque regni fortunam, sive prosperam, sive adversam esse demonstrantis.

Omnia utriusque regni consilia eo spectant, ut Religionis puritas inviolata conservetur, & legitimâ libertate cives fruuntur : contra hostes publici omnibus & machinis & nervis ad utramque subruendam grassantur ; ut religio in superstitionem & atheismum degeneret, & libertatem acerbissimâ servitute commutare cogamur. Ad hæc perficienda viam invenisse sibi videntur longè certissimam, ut hoc regnum undique mari terraque copiis obsesum teneatur. Commerciis enim exclusos, & fortunis spoliatos, eo inopiæ & miseriæ brevi redactum iri, ut aut conditiones hæcenus spretas & repudiatas ultro cum summa turpitudine expectamus, eorumque voluntatem pro lege in Ecclesia juxta & republica amplectamur; quin & *Anglia* malis nostris deterrita eandem fortunæ asperitatem subire non renuat : aut certè rerum angustiis coacti in *Angliam* tumultuariè furibundi per-rumpamus. Atque hoc ipsis, ut multò expeditius ad conata patranda compendium ardentius deposci arbitramur. Nec enim dubium est, quin adventum istuc nostrum excipiant clamores, Angarorum cursitationes, edictorum per regnum universum promulgationes, ad
pium

pium nostrum propositum infamandum (quasi quibus hoc ab initio consilium fuisset) & ad *Anglos* in nos irritandos, ut cruore semel imbuti religionis suæ radices, suis ipsi gladiis succidant, in medio sui *Roma* denuo instaurandæ fundamenta suis manibus jacent, sibiq; juxta & nobis æternæ servitutis lunam detrahant.

Cæterum in hoc articulo purioris religionis & legitimæ libertatis asserendæ mirando consilio coelitus oblatum, si viri boni Dei timentes, honorisq; regii & communis utriusque regni tranquillitatis studiosi divinæ providentiæ auspicia secuti, pro sanctissimæ professionis suæ dignitate se gesserint, etsi hostibus vota hætenus processerint, ut sui operis funibus nos in *Angliam* pertraxerint, fieri tamen potest, ut summa consilii frustra sit, faberq; (quod aiunt) compedes quos fecerit ipse gerat, & astutia in stultitiam desinat: quod sperare nos jubet suprema illa sapientia & potentia, quæ in singulis hujus operis vestigiis callidissima hostium commenta in ipsorum perniciem converterit.

Libellis *Affertoriis* ac *Declaratoriis*, & *Commentario* verum à nobis post nuperam *Pacificationem* gestarum, quas hætenus perpelli simus injurias, quibus hodie premamur angustiis ita patefecimus; ut neminem latere possit, quam necesse sit nobis aliâ ad incumbenrium malorum remedium insistere viâ, quam *Peritionum*, *Supplicationum*, *Legationum*que semitâ, hucusque nobis tristissimâ, minore tamen cum fructu, quam qui regni antiquissimi civibus à nativo rege debebatur. Multos prius annos quam vel libellum supplicem detulimus, non Religionis modo veritatem & virtutem à Prælati Pontificiisque oppugnatam, sed etiam libertatis publicæ privilegia universa violata toleravimus; & Religionis fun-
damenta

damenta tantum non everſa : cujus tamen unius ſolatio apud Deum nitebatur, & quæ gentem univerſam glorioſam apud exterâs Eccleſias reddebat ; quarum Theologiſ Reformatio noſtra ſumma fuit votorum, quam vel graviffimis rerum terreſtrium jaſturis redemptam libenter volebant. Mox ubi Canonum & Liturgiæ publicæ libri Eccleſiis invitiſ obtruſi, craſſis Papiſmi tenebris divini cultus puritatem obnubilare cœpiſſent, & communicata Prælatorum Pontificiorumq; conſilia de eodem Papiſmo in utraque natione ſtabiliendo patefacta eſſent, ad priſtinam tolerantiam non alia adjecimus arma, quam effuſas ad Deum preces ac lacrymas; & delatos Regi libellos ſupplices : quibuſ tamen penitus repudiatis, & libri ac corruptelæ quæ deprecabamur, magnificiſ elogiis commendabantur, & inſolenti ſuaſione eorum, qui nunc regia moderantur conſilia, quique malis artibus acquiſitæ potentiæ ſtabilimentum in Religionis ac libertatis noſtræ ruderibus fundare conantur, nobis ultrâ ſupplicare, indiſtinctam etiam perduellionis poenâ, interdiktum. Horum malorum ſenſu animum vellicante, à demiffâ ſupplicandi modeſtiâ non recedentes, ad Nationale Juramentum & ſanctiſſimum foedus cum Deo renovandum nos contulimus, ut Religionem, libertatemque publicam juxta ac Majeſtatis Regiæ authoritatem ſartam tectam conſervaremus: quippe conſcii foederis illius violati reatum omnium deinceps malorum fontem & originem nobis fuiſſe; neque aliter ſperandum à Deo proſperum rerû eventû, quam ſi ad eum converſi & admiſſi poenitentes ad officiû intermiſſum reverteremur. Quum apud Regis noſtri Majeſtatem tantum potuiſſent improborum conſilia, ut adverſus nos nec demerentes nec expeſtantes cum exercitu armato expeditionem ſuſcepit,

ceperit, nobis facile persuasum est, ut potius quam minima in re ab obedientia orbis exerrare, aut *Anglis* longè charissimis fratribus levissimam offensionis ansam præbere videremur, neglectis rationibus quibus incolumitati & securitati rerum nostrarum consulendum videbatur, collectas copias statim dimiserimus, arces & munitiones quæcunque poscebantur obedientia nostræ testes, sine cunctatione dediderimus, eoque obsequii erga Regis nostri Majestatem nos demiserimus, ut quantumvis priore Synodo ex Regis autoritate convocata res Ecclesiasticæ determinatæ fuerant, novæ tamen Synodo, novisq; Comitibus quæcunque ad Religionem libertatemque publicam spectarent, dijudicanda permiserimus. Et rebus quidem Ecclesiasticis in legitimè constituta Synodo, præsentem & assentientem Regiæ Majestatis Legato stabilitis, ac facto ordinum Regni in Comitibus conventu, qui summam operi manum adderet, cunctis summo studio caverimus, nequid tractaretur, quod Regiam Majestatem jure irritaret, conventum tamen ordinum, quem per improborum consultorum absentiam tantâ cum certitudine promiserat, pravâ eorundem suasionem inductus, contra leges & instituta hujus regni prorogari Rex jussit. Et hoc quoq; ut invictam obediendi voluntatem testatam faceremus, tolerare non abnuimus; missiq; *Londinum* Legati, qui postulatorum nostrorum rationem redderent. Hi, delegati licet omnium regni ordinum ab ipsa regia Majestate invitati, ita tamen rejecti fuere, ut neq; ipsi in præsentiam admissi, neq; petitiones quas à comitiis adferrebant auditæ fuerint. Novam postea legationem submisimus cum postularis nostris, nihil quidem illis complectentibus nisi quæ ad Regni commodum & tranquillitatem facerent, quæque Majestas

Regia,

Regia, etiam adscriptâ manu, publicè concesserat. Et hi quoque sine ullo responso tandem dimissi: Res miranda omnibus aulæ mysteriorum ignaris, nec cogitantibus quanto studio Præsul *Cantuariensis*, & Regis in *Hibernia* Legatus, Pontificiorum nimis quam potentis factionis opibus nixi, Regiæ potentiæ promovendæ zelum extinctâ civium libertate & religionis veritate in omnibus tribus regnis venditare contendant! Horum suâsu delegati nostri, dum æquum ad postulata responsum expectatur, in privata hospitia relegati, quartus, vir è primo nobilitatis ordine, arctissimâ custodiâ conclusus, exterorum militum præsidia cervicibus nostris imposita, quorum barbarâ insolentia in mulieres etiam & puerulos, cæde debacchatur, naves cum mercibus aut captæ aut demersæ, vectores ad nuditatem spoliati, majore cum feritate à regis nostri subditis cum autoritate sævientibus excipiuntur, quam à *Turcis* aut Infidelibus expectari posset; magni in nos exercitus conscribuntur cum sævissimis mandatis ad nos debellandos & excidendos, ad religionem, libertatem, leges, fortunas, omnia deniq; apud nos extirpanda.

In hoc extremo rerum statu novam delegationem cum petitionibus submittere, sensus communis & experientia prohibet: regionum consiliorum moderatoribus nihil minus passuris, quam ut civium justissimæ querimoniæ & petitiones supplices æqui quicquid à Rege impetrent; quod prorogatis utriusque regni comitibus luculentissimè demonstrârunt: per socordiam ignavos desidere, dum sævissimis hostibus visum fuerit ad lanteam nos protrahere (quod nisi cum Dei causa complicatum esset, minus molestum nobis accideret) non religio modo dissuadet, sed natura insuper, quæ suæ quemque

incolumitati studere æternâ & inviolabili lege præcipit; At ut minas quotidie acerbissimas feramus, ut diuturno bello crudelissimè sævientes hostes quorannis singula carpendo universa tandem labefactare toleremus, (quo artificio ad nos subvertendos apertè grassantur inimici) supra vires nostras esse experimur. Re igitur diu multumq; apud nos deliberatâ, constituimus tandem efficere, ut postulata nostra multoties à multis exagitata, & in Comitibus proximis aliqua ex parte à nobis determinata, regie Majestati, orbiq; universo, ac præsertim *Anglia* regno magis innotescant, ut detractâ mendaciorum larvâ, nudâ rerum nostrarum veritate detectâ, firmiorem ipsi pacem & solidioribus nixam fundamentis, cum religionis & legum nostrarum libertate impetremus. Turbarum architectos eos quidem qui è nobis egressi sunt, remitti volumus, ut ex legibus patriis causa ipsorum cognoscatur, & sententia feratur: At perniciosos consultores *Anglos*, omnium utriusque regni ærumnarum fontes & capita, ad ejus gentis Comitiorum tribunal remitemus, eorumque supplicium ordinum regni arbitrio permittemus.

Quum reformationis hujus progressus ab ultimis usque primordiis, reflexa mentis acie speculamur, & divine providentiæ admirando omnia consilio moderantis vestigia observamus, in mediis quantumvis angustis, paternam Dei erga Ecclesiam patriamque nostram curam & gratiam non possumus non celebrare, & animosiores deinceps ac bonæ spei pleni ejus ductum & auspicia sequi perseverare. Quum jam immensis opibus, amplissimis honoribus, eminente in omnes omnium conditionum cives, Evangelij ministros juxta & cæteros, potestate, eximiâ dignitatis Parliamentariæ, Senatoriæ, Prætori

toriz, Scaccariz, & in celsa Commissione Delegatoria
 autoritate ad summum dominatûs fastigium Prælati
 ascendissent, & altero pede Ecclesiam, altero Rempu-
 blicam complexi, ad intolerandam arrogantiam assurre-
 xissent, in ipso extremitatis ~~periculo~~ (quod Domino
 tempus oportuno esse solet) opus hoc inchoari coe-
 ptum est: initis quidem tenebris, & nihil eximium omi-
 nantibus : ad majora tamen quotidie, divino confi-
 lio, per singula vestigia necessitate quadam inelucta-
 bili premente, pedetentim est progressum. Verbis
 assequi non possumus, qui fuerint animorum mo-
 tûs, quæ lacrymarum profusiones, qui clamores tot
 millibus hominum ora in hac Ecclesia solverint, ubi
 amorem & potentiam Dei, quasi ex mortuis exsusci-
 tantis, & post tantum cataclysmum ac vastitatem, ad
 renovati mundi, in quo Religio cum Justitiâ vigeret,
 spem certam excitantis, præsentem sensissent. Sæpe
 numero in vado hærentibus, nec quâ ratione pro-
 grediendum esset videntibus, dementium adversa-
 riorum timores, furores, & consilia ipsa viam a-
 peruerunt, quasq; in exitium nostrum comparaverant
 machinas, causam ipsi quam defendebant maximè la-
 befactarunt, opusque nobis in manibus promove-
 runt. Convenimus jam per aliquot annos multa
 sæpe hominum millia, cum neque interim sanctioris Se-
 natûs, neque Judicium confessus esset, tamen citra mo-
 tum aut tumultum, paciores multo quam tempori-
 bus etiam maximè tranquillis apud nos fieri sole-
 bat. In nupera Pacificatione ita nos comparavi-
 mus, ut arma non inviti abjecerimus, & gra-
 vissimo rerum nostrarum damno ad pacatam domi vi-
 tam nos contulerimus: cum hostium interim improbitas,

maris fervere & coenunt perpetuo eructantis instar
 quiescere non potuerit, sed ad ea nos adegerit, quæ Dei
 consilio in ipsos decreta esse apparet. Honestæ nobis in-
 tentiones ab omni sordido & terreno proposito averse,
 animi in mediis quavis periculis propensi, tanti operis
 administri, non voluntatibus modo sed facultatibus eti-
 am ad impedimenta omnia perrumpenda instructi, pax
 demique inviolata adversus omnes accusantium petiti-
 ones corda nostra firmiter sustinens, persuasionem fa-
 ciunt certissimam Deo acceptum esse quod faximus, ne-
 que esse quod desertionem ab eo vereamur. Non diffi-
 mur posse Deum sceleratorum etiam hominum ministe-
 rio uti, quos & facultatibus idoneis instruat, & quibus
 manu potenti conata provehat. Quod tamen ut nos ad
 cordium sinceritatem penitus explorandam extimula-
 re, ita nec fideles Dei servos ex vero ipsius amore glori-
 am ejus spirantes, semitas ejus calcantes, pacis ipsius so-
 latium, consilii directionem, præsentiaq; in negotiis be-
 nedictionem sentientes, ulla ex parte abstertere, nec ho-
 minibus ad Dei opera vituperanda ansam præbere de-
 bet.

Atqui isthæc tamen omnia, quantumvis nobis animos
 addant, & in mediis sæpenumero angustiiis hætenus su-
 stentaverint, ingressus tamen in *Angliam* ut justus nobis
 videatur efficere non possent, si pacem, quam tanto stu-
 dio sectamur, aut domi assequi fas esset, aut alibi genti-
 um. Ubiubi terrarum invenire dabitur, eam indagemus
 necesse est: nec citius ea nobis offeretur, quam depositis
 armis, quantūq; à turbulentis consiliis ingenia nobis ab-
 horreant certissimis documētis testati, toti terrarū orbi,
 præsertim vero *Angliæ* regno, non aliud nostrum fuisse
 consilium demonstrabimus; neq; aliena occupandi, sed
 nos

nos & nostra defendendi causa arma à nobis induta. Non eget Necessitas positivarum legum patrocinio. Est hoc omnium cordibus inscriptum, omniumq; gentium institutis receptum, *Necessitatis supremam esse auctoritatem, legem eam esse omnes alias leges transcendente, nulliq; legi obnoxiam. Cui propterea ferunt, nullam legem esse positam.* Imperanti necessitati assipulantur Naturæ gentiumq; iura, assurgunt & loco cedunt positivæ hominum leges. Huius legis vis est nonnunquam in excusando, interdum in elevando posita; interim ut actiones alioquin ambiguas ab iniustitiæ macula vendicet. At quæ major esse possit Necessitas, quam ut Religionem quæ anima est; Patriam, quod corpus est; nostram omnium vitam, qui membra sumus; Regis denique, qui caput est, honorem illibatum tueamur? Quæ omnia communi hodie discrimine periclitantur, nec ad ea conservanda aliam sub cælo rationem ipsi novimus (quod si quis eam sit sapientiâ, ut aliam agnoscat, ex eo discere flagitamus, & ad eam sequendam promptos & alacres nos spondemus) quam ut in hostes publicos ubiubi demum inventiri possint, animadvertamus, & regni securitatem, unde impetrari possit, deprecemur. Non id agitur, nostræ sorte, quantumvis tenui contenti acquiescamus, an occupatis *Anglorum* bonis nos locupletemus; dubitare hic impium esset non minus quam absurdum. nec id agitur, nosne & nostra domi tueamur, an in vicinos fratresq; nobis charissimos grassemur: Nam de hoc ambigere nec Christianum est, nec rationi consentaneum. Illud demum agitur, num pietas, num prudentia suadeat, intra regni limites nos potius continere, dum nosmetipsos jugulare; sacra, leges, patriamq; nostram extirpare hosti visum fuerit; quam excusso torpore securitatem, pacem & libertatem ex *An-*
glia

glia petere: num agendo, vigilandoque incolumitati publica consulamus potius quam per locordiam & ignaviam sedentes pereamus: aut ut paucis omnia complectamur, num qui non pauci sumus privati cives, sed universa regni civitas, tot & tantis criminibus insimulari, quanta vix pessimis etiam seculis hominibus Christianis intentata fuerant, dissimulemus, Liturgiam cum universo Papismi corpore amplectamur, Prælatos cum ejerata ipsorum Hierarchiâ postliminio recipiamus; sanctissimum & tot sacramentis confirmatum foedus & jusjurandum abdicemus; laboris omnis & operæ in hac causa positæ fructum amittamus, pristina servitutis memoriam abjiciamus, priora studia quantivis etiam nostri asserendi obliviscamur, hostium animis lætitiā suggeramus, violentiâ dexteras armemus; amicorum cordibus moerorem, vultibus pudorem, nostro probro suffundamus; Filii Dei causam quam à nobis susceptam, explicato ipsius vexillo, veritas & potentia ejus ita hætenus tutata sunt, ut plus inde solatii perceperimus, quam omnis pax humana, omnis omnium terrestrium rerum affluentia conciliare possent, cum augusti nominis ipsius dehestamento, deseramus, eoque poenas omnes hominum omni seculo Apostasiæ irrogatas in capita nostra detrahamus; num complicatis manibus & nostram & posterorum absolutam servitutem animarum pariter corporumque & fortunarum omnium expectemus; aut (quod idem est) ibi pro defensione nostri pugnemus, ubi eam præstari non posse satis compertum habemus, an Deum vocantem (quid enim aliud est impositæ necessitatis vinculum?) secuti, viamque quam, aliis omnibus occlusis, divina providentia nobis aperuit, ingressi, ad libertatem recuperandam, & incumbentia mala amolienda contendamus.

Nostri

Nostri hostes initio, regis auctoritate velum ita sibi
obtenderunt, quales, nisi ipsis incedentibus, salva esse
non posset, aut quali cor accusare, Majestas esset vio-
lare: nos contra demonstravimus, non ita coherere di-
ademat regi & Episcopalia nostra dignitate, quibus
prostrata, majore illud cum splendore & maiestate re-
fulgere possit. Hinc repulsi ad aliud confugiunt latibus
lum, dum hominibus persuadere conantur, *Angliam* nos
ingredi ad eos quamvis ex ipsis legibus tantorum crimi-
num postulandos, non aliud esse quam regnum in quo
ipsi vivunt hostilibus armis impetere: quasi vero excres-
centia tubercula amputare, aut apostemati medicari, ef-
fet corpus ipsum perimere. Illi quidem ex cerebri sui
figmentis securitatis sibi praesidia formient: Nos officii
non ita sumus in memores, ut sine ictu inhar, in proxi-
mos & primum obvios incursemus. Eri enim negari non
possit, injurias nobis factas (nuperam pacificationem vi-
olaram, rebellionis & prodicionis infamiam nominibus
nostris inustam, naves cum mercibus interceptas, lega-
tos custodias inclusos, hostilia ex arcibus nostris ab *Ang-
lis* praesidiariis perpetrata) si auctore regis *Angliae* pa-
trata fuissent, justas publici inter duas nationes diffidii
causas futuras fuisse. Cum itaque regi *Anglicani* ordi-
nes in Comitiorum conventu, subsidium adversus nos de-
cernere negaverint, & paria nostris gravamina sua obri-
xè deprecari sint: (quae tamen Majestas Regia edicto
bello Declaratorio, extra Comitium curarum sponpon-
dit: quae sane cura privatorum civium gravaminibus sa-
tis esse possit: cum publica gravamina publicam omni-
um ordinum in Comitibus regni curam deposcant: quod
ne fieret, competentis illi ordinum prorogatus est, & solu-
tus) neque nos *Anglorum* nationem illius injusticia rean-

postulamus: neq; *Angli* nos inculcare debent, quod præpotentem Pontificiorum & Prælatorum factionem tot malis utriq; genti gravem oppressumimus. Quicunque Religionem & libertatem publicam assertam volunt, adversus hostem communem operam consiliq; consociant: qui interim vicinæ nationis, qui religionis in eâ & legum incolumitatem minore curâ quam suam conservare studebunt (quippe conscii communem utriq; salutem aut ruinam expectandam esse) maledictos esse jubemus.

Ut ergo Deum Opt. Max. cœli & terræ dominum testem nobis appellamus, ista nec alia nobis esse proposita consilia, ita eodem augustissimo sacramento spondemus, nec vitæ, neq; labori, neq; fortunis, (quæ alibi nusquam melius aut honestius inlumi possunt) ad ea consequenda parcituros; ab amicis fratribusque nostris *Anglis* ligulam (quod aiunt) aut allii caput, nisi iusto pretio soluto non exacturos, eorum fines non alio affectu ingressuros quam amicos & fratres, malorum quæ hætenus perpeffi sunt, periculorumque quæ ipsis, quæ Religioni, quæ legitimæ libertati apud ipsos impendent, sensu ductos, omnique quâ possumus ratione ipsis commodare paratissimos; ab iis etiam expectantes, ut ex pari sensu angustiarum nostrarum (quas cum ulterius tolerare nequeamus patriâ egressi ad eos confugimus) iusta omnia & honesta consilia nobiscum communicent, per quæ postulata æquissima tandem impetremus: Cumq; pecunias & comineatum nostrum absumpserimus, præter ea quæ ad quotidianum exercitiis usum necessaria fuerint, eaque bonâ fide & certâ cautione pretii quamprimum fieri potuerit resolvendi interpositâ, nihil postulaturos: atque ea quidem, ut quibus carere non posse

posse ipsi sciunt, omnes (ita firmiter credimus) religionis & communis duorum regnorum pacis amantes ultro deferent, & qua sunt providentiâ, rationem inibunt, qua & nobis necessaria suppetant, & suppeditantibus honestâ satisfaratione caveri possit. Quibus utrinque observatis, neque fratribus nostris damnum dabitur (quippe queis ad ultimum teruncium satisfiet) neq; nobis, qui Deum, cuius causa rerum omnium discrimen adivimus, amplissimû remuneratorem expectamus. Milites si fortè aliqui non nihil deliquerint, nobis imputatum iri non timemus, qui nequid tale contingat, omnem dabimus operam, neq; paulo majore severitate delicta vindicabimus, quam si adversus cives nostros domi fuissent admissa. Prælatos & Pontificios ejusque factionis populares, quique eorum bona receptaverint, non ita rerum imperitos esse credimus, ut commeatus necessarii copiam nobis facere negaverint; memores quo consilio fortunas omnes & possessiones nostras fisco adjudicatas, sibi tanquam bene meritis civibus concessas regi persuaferint publico edicto promulgare. A Regia Majestate nihil postulabimus, nisi ut purioris religionis & libertatis patriæ securitati ex constitutionibus nuperæ Synodi, & publicorum Comitiorum prospiciatur; quæque alia debet ex lege divina & patriis institutis Rex non injustus civibus gravissimorum malorum onere fatiscentibus demissisq; precibus opem ejus implorantibus. Moram in *Anglia* longiorem non trahemus, quam in ejus regni Comitibus justæ nostræ querimoniæ & gravamina cognosci, iis remedium adhiberi, cum malorum nostrorum architectis lege agendum, & in eos animadvertendum satis caveri, Religionisque & libertatis nostræ securitati prospici possit. Quibus patratis sine cunctatione pacato agmine nullique
gravi

gravi reditum accelerabimus. Atque hujus quidem expeditio-
 nis fructum speramus futurum adversus Pontificios Papismi extirpationem, adversus Prælatos Eccle-
 siæ à corruptelis expurgationem, adversus Atheos flo-
 rentem Evangelii propagationem, denique adversus
 Proditores & incendiarios, utrique regno societatis &
 amoris vinculum firmissimum: quæ à Deo consiliorum
 & honestæ voluntatis nobis conscio, eaque effecta red-
 dere potente demissi precamur: Quod si quid ulterius
 postuletur, Deus manifestabit, & utrique nationi præ-
 libit: cujus præeuntis auspiciū sequi, operique Jehova
 collum submittere, quis gravabitur?

F I N I S